

Betænkning

over forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. (Sagføreres møderet for højesteret, voteringsordningen i højesteret og nordiske sagføreres møderet).

(Afgivet af udvalget den 20. marts 1958).

Udvalget har holdt 12 møder og har haft samråd med justitsministeren. Udvalget har modtaget mundtlige og/eller skriftlige henvendelser fra følgende: Sagførerrådet, Højesteretsskrankens bestyrelse, Foreningen af Sagførerfuldmægtige, Østre Kreds, og forskellige kredse af landsretssagførere og sagførere, og har drøftet forslaget med en repræsentation fra højesteret.

På udvalgets foranledning er der af justitsministeren indhentet erklæringer fra præsidenten for vestre og østre landsret angående voteringsordningen ved landsretterne og fra det økonomiske og juridiske fakultet ved Århus universitet og det rets- og statsvidenskabelige fakultet ved Københavns universitet angående højesteretssagførerprøven og voteringsordningen ved højesteret. Disse erklæringer er optrykt som underbilag til bilag 2 og 3 til betænkningen.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af Poul Møller) kan tiltræde lovforslagets bestemmelser om afskaffelse af højesteretssagførerprøven, men således at der gives højesteret adgang til at meddele den pågældende advokat, at hans møderet er bortfaldet, hvis han efter højesterets skøn har vist sig uegnet til at procedere for højesteret. Højesteret kan efter forslaget give denne meddelelse efter afslutningen af en hvilken som helst sag, hvori den pågældende har procederet for højesteret.

Denne nye ordning tilsigter naturligvis ikke at bevare højesteretssagførerprøven blot på en anden måde, men udvalgsflertallet mener, at det af retsplejemæssige

hensyn må anses for nødvendigt, at højesteret har adgang til at hindre uegnede procedører i at give møde for højesteret. Efter udvalgsflertallets opfattelse vil det i almindelighed være rimeligt, at bestemmelsen, således som den lignende bestemmelse i retsplejelovens § 127, stk. 2, vedrørende landsretssagførere, der møder i egne sager, først anvendes, når advokaten efter gentagen procedure har vist sig uegnet til at procedere for højesteret, men udvalgsflertallet har erkendt, at en advokats forelæggelse af én sag kan være så ringe, at højesteret alene heraf kan bedømme den pågældende advokats muligheder som procedør. Ved udøvelsen af sit skøn over den pågældendes egnethed som procedør vil højesteret være frit stillet og heller ikke bundet af den af højesteret hidtil anvendte lempeligere vurdering af landsretssagførere, der har mødt i egne sager (jfr. højesterets skrivelse af 28. november 1957, pkt. 2, bilag 6).

Det bemærkes i øvrigt, at der i udvalget har været enighed om, at landsretterne kun bør meddele en advokat tilkendegivelse om, at han er „øvet i procedure“, såfremt han har procederet i rimeligt omfang og på forsvarlig måde.

I forbindelse med drøftelsen af spørgsmålet om højesteretssagførerprøvens afskaffelse har man i udvalget overvejet indførelse af en ensartet betegnelse for alle sagførere.

Det nævnte flertal i udvalget foreslår herfter indførelse af fællesbetegnelsen „advokat“, dog således at de nuværende højesteretssagførere, landsretssagførere, over-